

“मीठे बच्चे- तिम्रो प्रतिज्ञा थियो, जब हजुर आउनुहुन्छ, हामी समर्पण हुन्छौं। अहिले बाबा आउनु भएको छ- तिम्रीलाई प्रतिज्ञा याद दिलाउन।”

प्रश्न:- कुन मुख्य विशेषताको कारण केवल देवताहरूलाई मात्र पूज्य भन्न सकिन्छ ?

उत्तर:- देवताहरूको नै विशेषता हो, उनीहरूले कहिल्यै कसैलाई याद गर्दैनन्। न बाबालाई याद गर्छन्, न कसैको चित्रलाई याद गर्छन्, त्यसैले उनीहरूलाई पूज्य भनिन्छ। त्यहाँ सुखै सुख हुन्छ, त्यसैले कसैलाई याद गर्ने आवश्यकता नै पर्दैन। अहिले तिम्री एक बाबाको यादद्वारा यस्तो पूज्य, पावन बनेका छौ, त्यसैले याद गर्ने आवश्यकता नै पर्दैन।

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरू..... रूहानी आत्मा त भनिदैन। रूह अथवा आत्मा एउटै कुरा हो। रूहानी बच्चाहरूलाई बाबाले सम्झाउनुहुन्छ। पहिला कहिल्यै पनि आत्माहरूलाई परमपिता परमात्माले ज्ञान दिनु भएको छैन। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ- म एकै पटक कल्पको पुरुषोत्तम संगमयुगमा आउँछु। यस्तो अरू कसैले भन्न सक्दैन- सारा कल्पमा संगमयुगमा सिवाय बाबा स्वयं कहिल्यै आउनुहुन्न। भक्ति पूरा भएपछि बाबा संगममा नै आउनुहुन्छ र बाबाले फेरि बसेर बच्चाहरूलाई ज्ञान दिनुहुन्छ। आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर। यो कुरा कति बच्चाहरूलाई धेरै मुश्किल लाग्छ। छ धेरै सहज तर बुद्धिमा ठीक रीतिले बस्दैन। त्यसैले घरी-घरी सम्झाइरहनु हुन्छ। सम्झाउँदा पनि बुझ्दैनन्। विद्यालयमा शिक्षकले बाह्रै महिना पढाउँछन् फेरि पनि कोही फेल हुन्छन्। यहाँ बेहदको बाबाले पनि दिनहुँ बच्चाहरूलाई पढाउनुहुन्छ। फेरि पनि कतिलाई धारणा हुन्छ, कतिले भुल्छन्। मुख्य कुरा त यही सम्झाइन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ र बाबालाई याद गर। बाबाले नै भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर, अरू कुनै मनुष्य मात्रले कहिल्यै भन्न सक्दैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ- म एकै पटक आउँछु। कल्पपछि फेरि संगममा एकै पटक तिम्री बच्चाहरूलाई नै सम्झाउँछु। तिम्रिले नै यो ज्ञान प्राप्त गर्छौं। अरू कसैले लिँदै लिँदैन। प्रजापिता ब्रह्माका तिम्री मुख वंशावली ब्राह्मणले यस ज्ञानलाई जान्दछौ। जान्दछौ- कल्प पहिला पनि बाबाले यस संगममा यो ज्ञान सुनाउनु भएको थियो। तिम्री ब्राह्मणहरूको नै पार्ट हो, यी वर्णमा पनि घुम्नु त अवश्य पर्छ। अरू धर्मकाहरू यी वर्णमा आउँदै आउँदैनन्, हिन्दूहरू नै यी वर्णमा आउँछन्। ब्राह्मण पनि यिनीहरू नै बन्छन्, त्यसैले बाबा यहाँ आउनुपर्छ। तिम्री हौ प्रजापिता ब्रह्माका मुख वंशावली ब्राह्मण। ब्राह्मणपछि फेरि हुन्छन् देवता र क्षत्रिय। क्षत्रिय कोही बन्दैनन्। तिम्रीलाई त ब्राह्मण बनाउनुहुन्छ फेरि तिम्री देवता बन्छौ। उनै फेरि बिस्तारै-बिस्तारै कला कम भएपछि क्षत्रिय भनिन्छ। क्षत्रिय त स्वतः बन्छन्। बाबा त आएर ब्राह्मण बनाउनुहुन्छ। फेरि ब्राह्मणबाट देवता अनि फेरि उनै शूद्र बन्छन्। तीन वटै धर्म बाबाले अहिले स्थापना गर्नुहुन्छ। यस्तो होइन, सत्ययुग-त्रेतामा फेरि आउनुहुन्छ। मनुष्यले नबुझेका हुनाले भन्दछन्- सत्ययुग-त्रेतामा पनि आउनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म युग-युगमा आउँदिन, म आउँछु नै एक पटक, कल्पको संगममा। तिम्रीलाई मैले नै ब्राह्मण बनाउँछु- प्रजापिता ब्रह्माद्वारा। म त परमधामबाट आउँछु। ठीक छ, ब्रह्मा कहाँबाट आउँछन्? ब्रह्माले त ८४ जन्म लिन्छन्, मैले लिनँ। ब्रह्मा सरस्वती, जो विष्णुका दुई रूप लक्ष्मी-नारायण बन्छन्, उनैले ८४ जन्म लिन्छन् फेरि उनको धेरै जन्मको अन्त्यमा प्रवेश गरेर यिनलाई ब्रह्मा बनाउँछु। मैले यिनको नाम ब्रह्मा राख्छु। यो यिनको आफ्नो नाम होइन। बच्चाको जन्म

२०७२ मंसिर २१ सोमबार ०७-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
 भएपछि छैठी गछ्छन्, जन्म दिन मनाउँछन्। यिनको जन्मपत्रीको नाम त लेखराज थियो। त्यो त
 बाल्यावस्थाको नाम थियो। अहिले नाम परिवर्तन भएको छ, जब यिनमा बाबाले प्रवेश गर्नुभयो,
 संगममा। त्यो पनि नाम परिवर्तन तब गर्नुहुन्छ, जब यी वानप्रस्थ अवस्थामा हुन्छन्। ती
 संन्यासीहरूले त घरबार छोडेर जान्छन् अनि नाम परिवर्तन हुन्छ। यी त घरैमा नै रहन्छन्, यिनको
 नाम ब्रह्मा राखियो किनकि ब्राह्मण चाहियो नि। तिमीलाई आफ्नो बनाएर पवित्र ब्राह्मण बनाउनुहुन्छ।
 पवित्र बनाइन्छ। यस्तो होइन, तिमी जन्मैदेखि पवित्र छौ। तिमीलाई पवित्र बन्ने शिक्षा मिल्छ।
 कसरी पवित्र बन्ने ? यो हो मुख्य कुरा।

तिमीले जान्दछौ- भक्तिमार्गमा पूज्य एउटा पनि हुन सक्दैन। मनुष्यले गुरु आदिलाई शिर
 निहुराउँछन् किनकि घरबार छोडेर पवित्र बन्छन् तर उनीहरूलाई पूज्य भनिदैन। पूज्य उही हो
 जसले कसैको पनि याद गर्दैन। संन्यासीहरूले ब्रह्म तत्त्वको याद गछ्छन् नि, प्रार्थना गछ्छन्।
 सत्ययुगमा कसैलाई पनि याद गर्दैनन्। अब बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले याद गर्नु छ एकलाई। त्यो त
 हो भक्ति। तिम्रो आत्मा पनि गुप्त छ। आत्मालाई यथार्थ रीतिले कसैले जान्दैनन्। सत्ययुग-त्रेतामा
 पनि शरीरधारीले आफ्नो नामद्वारा पार्ट खेल्छन्। नाम विना त पार्टधारी हुन सक्दैनन्। जहाँ भए
 पनि शरीरको अवश्य नाम हुन्छ। नाम विना पार्ट कसरी खेल्ने ? त्यसैले बाबाले सम्झाउनु भएको
 छ- भक्तिमार्गमा गाउँछन्, हजुर आउनुभयो भने मैले हजुरलाई नै आफ्नो बनाउँछु, दोस्रो न कोही।
 म हजुरको नै बन्छु, यो आत्माले भन्छ। भक्तिमार्गमा जति पनि देहधारी छन् जसको नाम राखिन्छ,
 उनीहरूलाई हामीले पुज्दैनौं। जब हजुर आउनुहुन्छ, हजुरमाथि समर्पित हुन्छौं। कहिले आउनुहुन्छ,
 यो पनि जान्दैनन्। अनेक देहधारीहरूको, नामधारीहरूको पूजा गरिरहन्छन्। जब आधाकल्प भक्ति
 पूरा हुन्छ तब बाबा आउनुहुन्छ। भन्दछन्- तिमीले जन्म-जन्मान्तर भन्दै आएका छौ, मैले हजुर
 सिवाय कसैलाई पनि याद गर्दिनँ। आफ्नो देहको पनि याद गर्दिनँ। तर मलाई जान्दै जान्दैनन् भने
 याद कसरी गछ्छन् ! अहिले बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ- मीठा-प्यारा बच्चाहरू !
 आफूलाई आत्मा सम्झ र बाबालाई याद गर। बाबा नै पतित-पावन हुनुहुन्छ, उहाँलाई याद गर्नाले
 तिमी पावन सतोप्रधान बन्छौ। सत्ययुग-त्रेतामा भक्ति हुँदैन। तिमीले कसैलाई पनि याद गर्दैनौ। न
 बाबालाई, न चित्रलाई। वहाँ त सुखै सुख हुन्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- जति तिमी नजिक
 पुग्छौ उति कर्मातीत अवस्था हुँदै जान्छ। सत्ययुगमा नयाँ दुनियाँ, नयाँ भवनमा खुशी पनि धेरै
 हुन्छ अनि फेरि २५ प्रतिशत पुरानो भएपछि स्वर्गलाई बिसिँए जस्तै हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ-
 तिमीले गाउँथ्यौ, हजुरकै बन्नेछु, हजुरसँग नै सुन्नेछु। अवश्य परमात्मालाई नै भन्छौ नि। आत्माले
 भन्छ, परमात्मा बाबाको लागि। आत्मा सूक्ष्म बिन्दु हो, त्यसलाई देख्नको लागि दिव्य दृष्टि
 चाहिन्छ। आत्माको ध्यान गर्न सकिँदैन। म आत्मा यति सानो बिन्दु हुँ, यस्तो सम्भेर याद गर्न
 मेहनत छ। आत्माको साक्षात्कारको कोसिस गर्दैनन्, परमात्माको लागि कोसिस गछ्छन्, जसका लागि
 सुनेका छन्- उहाँ हजार सूर्यभन्दा तेजोमय हुनुहुन्छ। कसैलाई साक्षात्कार भयो भने भन्छन्- धेरै
 तेजोमय हुनुहुन्थ्यो किनकि त्यही सुनेका छन्। जसको नवधा भक्ति गछ्छन्, देख्छन् पनि उही। नत्र
 विश्वासै हुँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ- आत्मालाई नै देखेका छैनन् भने परमात्मालाई कसरी देख्छन् !
 आत्मालाई देख्नै कसरी सक्छन् ? अरू सबैको शरीरको चित्र हुन्छ, नाम हुन्छ। आत्मा त बिन्दु छ,

२०७२ मंसिर २१ सोमबार ०७-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
धेरै सानो छ, त्यसलाई कसरी देख्न सकछन् ? कोसिस धेरै गर्छन् तर यी आँखाले देख्न सकदैनन् ।
आत्मालाई ज्ञानको अव्यक्त आँखा मिल्छ ।

अहिले तिमीले जान्दछौ— म आत्मा कति सानो छु । म आत्मामा ८४ जन्मको पार्ट लेखिएको छ,
जुन मैले दोहोर्‍याउनु छ । बाबाको श्रीमत मिल्छ, श्रेष्ठ बन्नको लागि । त्यसैले श्रीमतमा चलनुपर्छ ।
तिमीले दैवी गुण धारण गर्नुपर्छ । खान-पान पनि रोयल हुनुपर्छ, चालचलन धेरै सभ्य हुनुपर्छ ।
तिमी देवता बन्छौ । देवताहरू स्वयं पूज्य छन्, उनीहरूले कहिल्यै कसैको पूजा गर्दैनन् । उनीहरू त
डबल शिरताज हुन् नि । उनीहरूले कहिल्यै कसैको पूजा गर्दैनन्, त्यसैले पूज्य ठहरिए नि ।
सत्ययुगमा कसैलाई पूजा गर्ने आवश्यकता नै पर्दैन । तर एक-अर्कालाई सम्मान अवश्य गर्छन् ।
यसरी नमन गर्नु, त्यसलाई सम्मान भनिन्छ । यस्तो होइन, मनमा उनीहरूलाई याद गर्नु छ । सम्मान
त गर्ने पर्छ । जसरी राष्ट्रपतिलाई सबैले सम्मान गर्छन् । जान्दछन्— यी उच्च पदवाला हुन् । नमन
कहाँ गर्नुपर्छ र । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— यो ज्ञानमार्ग बिल्कुलै भिन्न चीज हो, यसमा केवल
आफूलाई आत्मा सम्झनुपर्छ, जुन तिमीले बिर्सिएका थियौ । शरीरको नामलाई याद गरेका छन् ।
काम त अवश्य नै नामबाटै गर्नुपर्छ । नाम विना कसैलाई बोलाउने कसरी ? तिमीले शरीरधारी बनेर
पार्ट खेल्छौ तर बुद्धिबाट शिवबाबालाई याद गर्नुपर्छ । कृष्णका भक्तहरूले सम्झन्छन्— हामीले
कृष्णलाई नै याद गर्नु छ । जता देखे पनि कृष्णै कृष्ण छन् । म पनि कृष्ण, तिमी पनि कृष्ण । अरे,
तिम्रो नाम भिन्नै, उनको नाम भिन्नै..... सबै कृष्णै कृष्ण कसरी हुन सकछ ? सबैको नाम कृष्ण
कहाँ हुन सकछ, जे आयो त्यही बोलिदिन्छन् । अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— भक्ति मार्गका सबै चित्र
आदिलाई बिर्सिएर एक बाबालाई याद गर । चित्रलाई त तिमीले पतित-पावन भन्दैनौ, हनुमान् आदि
पतित-पावन कहाँ हुन् । अनेक चित्र छन्, कुनै पनि पतित-पावन होइनन् । कुनै पनि देवी आदि,
जसको शरीर छ, उनलाई पतित-पावन भनिदैन । ६-८ हात भएका देवी आदि बनाउँछन्, सबै
आफ्नो बुद्धिद्वारा । यी को हुन् ? त्यो त जान्दैनन् । यी पतित-पावन बाबाको सन्तान, सहयोगी हुन्,
यो कसैलाई पनि थाहा छैन । यो तिम्रो रूप त साधारण नै छ । यो शरीर त विनाश हुन्छ । यस्तो
होइन, तिम्रो चित्र आदि रहन्छन् । यी सबै समाप्त हुन्छन् । वास्वतमा देवी तिमी हो । नाम पनि
लिइन्छ— सीता देवी, फलानी देवी । राम देवता भनिदैन । फलानी देवी वा श्रीमती भनिदिन्छन्, त्यो
पनि गलत हुन्छ । अब पावन बन्नको लागि पुरुषार्थ गर्नु छ । तिमीले भन्छौ पनि— पतितबाट पावन
बनाउनुहोस् । यस्तो भन्दैनौ— लक्ष्मी-नारायण बनाउनुहोस् । पतितबाट पावन पनि बाबाले
बनाउनुहुन्छ । नरबाट नारायण पनि उहाँले बनाउनुहुन्छ । उनीहरूले पतित-पावन निराकारलाई
भन्छन् । तर सत्य-नारायणको कथा सुनाउनेहरूले फेरि अरू देखाएका छन् । यस्तो त भन्दैनन्—
बाबा सत्य-नारायणको कथा सुनाएर अमर बनाउनुहोस्, नरबाट नारायण बनाउनुहोस् । केवल
भन्दछन्— आएर पावन बनाउनुहोस् । बाबाले नै सत्य-नारायणको कथा सुनाएर पावन
बनाउनुहुन्छ । तिमीले फेरि अरूलाई सत्य कथा सुनाउँछौ । अरू कसैले जान्न सकदैनन् । तिमीले
मात्रै जान्दछौ । तिम्रो घरमा मित्र, सम्बन्धी, भाइ आदि होलान् तर उनीहरूले पनि जान्दैनन् ।
अच्छा !

२०७२ मंसिर २१ सोमबार ०७-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) स्वयंलाई श्रेष्ठ बनाउनको लागि बाबाको जो श्रीमत मिल्छ, त्यसमा चल्नु छ, दैवी गुण धारण गर्नु छ । खान-पान, चाल-चलन सबै रोयल राख्नु छ ।
- २) एक अर्कालाई याद गर्नु छैन, तर सम्मान अवश्य दिनु पर्छ । पावन बन्ने पुरुषार्थ गर्नु र गराउनु छ ।

वरदानः— परमात्मा यादको गोदमा समाहित हुने संगमयुगी श्रेष्ठ भाग्यवान् आत्मा भव

संगमयुग सत्ययुगी स्वर्गभन्दा पनि श्रेष्ठ छ किनकि अहिलेको गायन हो— अप्राप्त छैन कुनै वस्तु ब्राह्मणहरूको संसारमा । एक बाबा मिल्यो, सबै कुरा मिल्यो । अहिले तिमी बच्चाहरू कहिले अतीन्द्रिय सुखको भुलामा भुल्छौ, कहिले खुशी, कहिले शान्ति, कहिले ज्ञान, कहिले आनन्द र कहिले परमात्म गोदको भुलामा भुल्छौ । परमात्मा गोद हो— यादको लभलीन अवस्था । यो गोदले सेकेण्डमा अनेक जन्मको दुःख-दर्द बिसर्पिदिन्छ । त्यसैले यस श्रेष्ठ संस्कारलाई सदा स्मृतिमा राखेर भाग्यवान् आत्मा बन ।

स्लोगनः— यस्तो सपुत बन ताकि बाबाले तिम्रो महिमा गरून् र तिमिले बाबाको महिमा गर ।

✽ शब्दार्थः— रोयल= श्रेष्ठ, उच्च, सभ्य ।